

LARS KEPLER PAGANINIHO SMLOUVA

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

PAGANINIHO SMLOUVA

LARS KEPLER

PAGANINIHO SMLOUVA

.....

BRNO 2012

Lars Kepler
Paganinikontraktet

Copyright © Lars Kepler, 2010

Translation © Azita Haidarová, 2011

First published by Albert Bonniers Förlag,
Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement
with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Cover illustration © Hummingbirds, Stockholm

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2011, 2012 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-626-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-627-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-628-0 (Formát PDF pro čečky)

ISBN 978-80-7294-629-7 (Formát MobiPocket)

Je bílá červnová noc, venku panuje bezvětří, šedomodrá hladina se ospale a lehounce kolébá jako mlha. Vtom se v Panském průlivu v jižní části stockholmských šěr objeví loď unášená pozpátku proudem.

Všimne si jí starý rybář, téměř hodinu ji sleduje z pevniny. Dovesluje k ní a několikrát zavolá, zda je někdo na palubě. Tuší však, že se odpovědi nedočká.

Přirazí k boku opuštěného člunu, položí vesla, uváže lano ke koupací plošině, vystoupá po kovových schůdcích a přehoupne se přes zábradlí. Na zadní palubě stojí růžové lehátko. Stařec chvíli vyčkává a naslouchá. Když se nic neozve, otevře skleněné dveře a zastaví se na schůdku do salonu. Nábytek, obložení z lakovaného týku a temně modré potahy pohovek halí šedavý svit. Muž pokračuje po strmých schodech do podpalubí, mine tmavou kuchyňku i koupelnu a vejde do prostorné kajuty. Vysoko položenými okénky proniká dovnitř bledé světlo a ozařuje špičaté dvojlůžko kopírující tvar přídě. V čele postele sedí mladá žena v džínové bundě, zády se opírá o stěnu, nohy má široce roztažené, ruka ochable spočívá na růžovém polštářku. S podivným úzkostným výrazem hledí muži přímo do očí.

Stařec pochopí, že je mrtvá.

V dlouhých černých vlasech má vetknutou sponku s bílou holubicí, symbolem míru.

Muž k dívce popojde a dotkne se její tváře. Hlava jí klesne na hrud' a ze rtů a zpod brady se vyřine tenký pramínek vody.

Slovo muzika pochází z řečtiny a souvisí s mýtem o devíti Múzách, dcerách všemocného Dia a Títánky Mnémosyné, bohyně paměti. Jednou z nich je Euterpé, patronka hudby. Její jméno znamená Potěšující a bývá zobrazována jako dívka s flétnou.

Pro hudební nadání neexistuje žádná obecně platná definice. Někteří lidé nedokáží rozlišit tónové frekvence, jiní mají vrozenou hudební paměť a díky absolutnímu sluchu jsou schopni bez jakékoli předchozí znalosti postihnout i nepatrné rozdíly mezi tóny.

Z historie známe celou řadu mimořádných hudebních géniů, z nichž mnozí dosáhli značného věhlasu. Wolfgang Amadeus Mozart jezdil již v šesti letech na koncertní turné po celé Evropě a Ludwig van Beethoven tvořil svá vrcholná díla v době, kdy byl zcela hluchý.

Legendární houslista, kytarista a hudební skladatel Niccolò Paganini se narodil roku 1782 v italském Janově. Dodnes existuje jen hrstka umělců, kteří dokáží jeho rychlé a náročné skladby zahrát. Mnozí současníci ho podezírali, že výměnou za svou neuvěřitelnou houslovou virtuozitu upsal duši ďáblu.

Penelope Fernandezové přeběhne mráz po zádech, srdce se jí rozbuší a ohlédne se přes rameno. Snad je to předtucha dalších událostí tohoto podivného dne.

Ve studiu je teplo, Penelope má však chladné tváře. Stále cítí dotyk studené houbičky s pudrem, který jí v maskérně nanесли na obličej. Z vlasů jí odepnuli sponku s holubičkou a do kudrn jí vetřeli gel, takže vypadají jako neposední zkroucení hádci.

Penelope Fernandezová je předsedkyní Švédské společnosti pro mír a odzbrojení. Tiše vstoupí do zpravodajského studia a posadí se do světla reflektorů naproti Pontusi Salmani, výkonnému řediteli firmy Silencia Defence AB, vyrábějící zbraně a válečný materiál.

Moderátorka Stefanie von Sydow změní téma, pohlédne do kamery, stručně pohovoří o vypovězených smlouvách v důsledku odkoupení švédské zbrojovky Bofors britským koncernem BAE Systems Limited a obrátí se k Penelope.

„Paní Fernandezová, v několika debatách jste se kriticky vyjádřila ke švédskému vývozu zbraní, nedávno jste ho dokonce přirovnala k francouzskému skandálu, takzvané aféře Angolagate, kdy se vysoce postavení politici a obchodníci dopustili korupce, podporovali pašování zbraní a byli odsouzeni k dlouhým trestům odnětí svobody. Ale ve Švédsku přece k ničemu takovému nedošlo, nebo ano?“

„Existují dva způsoby interpretace,“ odpoví Penelope Fernandezová. „Buď selhali naši politici, nebo náš právní systém.“

„To je nesmysl, sama dobře víte, že máme velmi dlouhou tradici v...“ vloží se do věci Pontus Salman.

„Švédská legislativa,“ přeruší ho Penelope, „švédská legislativa výrobu a vývoz válečného materiálu výslovně zakazuje.“

„V tom se naprosto mýlíte,“ opáčí Salman.

„Jde o paragrafy tři a šest zákona o válečném materiálu,“ upřesní své tvrzení Penelope.

„Ale společnost Silencia Defence získala předběžné schválení,“ usměje se Salman.

„Jistě, jinak by se totiž jednalo o hrubé porušení zákona o vývozu zbraní a...“

„Ale my pro jejich vývoz máme povolení,“ skočí jí do řeči ředitel.

„Nezapomínejte, k čemu je válečný materiál určen...“

„Počkejte, paní Fernandezová,“ brzdí ji moderátorka Stefanie von Sydow a pokývne k Pontusi Salmanovi, který zvedl ruku na znamení toho, že ještě neskončil.

„Veškeré obchody tohoto typu podléhají důkladné kontrole,“ vysvětluje ředitel, „a to buď přímo vládou, nebo Inspekcí pro vývoz strategického zboží, pokud o tom náhodou nevíte.“

„Francie má obdobná opatření,“ namítne Penelope, „a přesto válečný materiál v hodnotě osmi miliard švédských korun skončil v Angole, ačkoli na ni OSN uvalila embargo... takže navzdory jasnému zákazu...“

„Ale teď mluvíme o Švédsku.“

„Chápu, že lidé nechtějí přijít o práci, ale přesto by mě zajímalo, proč vyvážíte takové množství munice právě do Keni. Vždyť jde o zemi, která...“

„Našemu obchodu nemůžete nic vytknout,“ přeruší ji Salman. „Ani to nejmenší, nebo snad ano?“

„Bohužel...“

„Tak máte nějakou konkrétní námitku?“ vloží se do věci moderátorka.

„To ne,“ odpoví Penelope a sklopí zrak. „Ale...“

„Pak byste se mi měla omluvit,“ prohlásí Pontus Salman.

Penelope mu pohlédne do očí. Překypuje zlostí a zklamáním, ovládne se však a mlčí. Pontus Salman se usměje a spustí o zbrojovce na Trollhättanu. Když společnost Silencia Defence získala povolení k zahájení výroby, vzniklo dvě stě pracovních

míst. Ředitel vysvětluje, co znamená předběžné schválení, a popisuje, jak daleko již výroba pokročila. Záměrně prodlévá u podrobností, takže na jeho soupeřku v debatě nezbu-
de čas.

Penelope naslouchá, snaží se potlačit vztek a rozmrzelost a raději myslí na to, že za pár hodin bude s Björnem na jeho lodi. Povlečou postel se špičatým čelem a do ledničky a mra-
záčku dají zásoby jídla. V duchu vidí lesk orosené sklenky s ně-
čím ostrým, sledě v hořčičné omáčce, matesy, vařené bram-
bory, vejce a knäckebröt. Prostřou si na zadní palubě, zakotví
u nějakého ostrůvku v šérách a zdlouhavě a labužnický po-
večeří v záři večerního slunce.

Penelope Fernandezová opustí budovu Švédské televize a za-
míří na Valhalskou ulici. Téměř dvě hodiny čekala na podob-
ný rozhovor v jiném studiu, producent jí však oznámil, že
ji museli vyškrtnout kvůli reklamě — pěti rychlým tipům na
ploché letní břicho.

U čtvrti Gärdet spatří barevný stan cirkusu Maximus. Oše-
třovatel stříká hadicí dva slony. Jedno zvíře zvedne chobot
a lapá prudký proud vody přímo do tlamy.

Penelope je teprve čtyřadvacet let. Má vlnité černé vlasy
spadající na ramena a velké vážné oči. Na krku nosí krátký stří-
brný řetízek s křížkem, který dostala ke konfirmaci. Její pleť
má nazlátlou barvu — jako panenský olivový olej nebo med;
tak ji popsal ve své slohové práci spolužák na druhém stupni
základní školy. Již mnohokrát slyšela, že je neuvěřitelně po-
dobná slavné filmové hvězdě Sophii Lorenové.

Penelope vytáhne telefon a zavolá Björnovi. Sdělí mu, že
už je na cestě. Pojede metrem z Karlova náměstí.

„Penny? Stalo se něco?“ zeptá se stísněným hlasem Björn.

„Ne, co by se mělo stát?“

„Tak prima, všechno platí, nechal jsem ti na záznamníku
vzkaz, chybíš tu jen ty.“

„Ale nemusíme se zbytečně stresovat, že ne?“

Na dlouhém prudkém eskalátoru se jí zmocní nepříjemný pocit, srdce se jí rozbuší a zavře oči. Schody kloužou dolů, tunel jí připadá užší a užší, vzduch je stále chladnější.

Penelope Fernandezová pochází z La Libertad, největšího departementu stredoamerického státu Salvador. Její matka Claudia Fernandezová skončila během občanské války ve vězení a Penelope se narodila v cele za asistence patnácti internovaných žen, které pro rodičku udělaly, co bylo v jejich silách. Claudia byla lékařka a aktivně se podílela na lidových vzdělávacích kampaních. Zavřeli ji kvůli tomu, že podporovala požadavek na zakládání odborových svazů pro domorodé obyvatelstvo.

Penelope otevře oči až dole v metru. Klaustrofobický pocit zmizí. Znovu si vzpomene na Björna čekajícího u jachtového klubu na Långholmenu. Těší se na koupání bez plavek; přímo z člunu sklouzne do vody a uvidí jen moře a oblohu.

Vagon se rachotivě řítí kupředu, na Starém Městě vyjede z tunelu a za okny zasvítí slunce.

Penelope Fernandezová z duše nenávidí válku, zbraně a násilí. Kvůli této planoucí zášti absolvovala magisterské studium politologie v Uppsale a zvolila si obor mírové řešení konfliktů. Později pracovala s Jane Oduyovou pro francouzskou humanitární organizaci *Action Contre la Faim* v Dárfúru. V deníku *Dagens Nyheter* jí otiskli pozoruhodný článek o ženách z utečeneckých táborů a o statečnosti, s níž se po každém násilném skutku snaží znovu zařadit do běžného života. Před dvěma lety nastoupila po Fridě Blomové na post předsedkyně Švédské společnosti pro mír a odzbrojení.

Penelope vystoupí u Hornstullu, vyjde z metra, najednou však pocítí nevysvětlitelný neklid, seběhne z Pålsundsbackenu na Jižní Mälarenské nábřeží, rychle přejde po mostě na Långholmen a dá se vlevo k přístavu malých loděk. Cestička je vysypaná štěrkem, prach visí v nehybném vzduchu jako opar.

Björnův člun se pohupuje ve stínu pod Západním mostem, drobné vlnky tvoří světelnou síť, která se kolébavě odráží v ocelových mostních obloucích.

Pak spatří Björna v kovbojském klobouku, nehybně stojícího na zádi s rukama zkříženými na prsou a zdviženými rameny.

Penelope strčí dva prsty do úst a uličnický hvízdne. Björn sebou trhne, vypadá, jako by ho něco k smrti vyděsilo. Pohlédne na cestu a spatří ji. S úzkostí v očích jí jde naproti k můstku.

„Copak je s tebou?“ zeptá se Penelope a sestupuje po schůdkách k lodi.

„Ale nic,“ odpoví Björn, posune si klobouk a pokusí se o úsměv.

Obejmou se, Björn má ledové ruce a košili na zádech mokrou od potu.

„Jsi zpocení jako myš,“ řekne mu Penelope.

Björn uhne pohledem.

„Jen jsem pospíchal, abychom konečně vyjeli.“

„Stavil ses pro mou tašku?“

Muž přikývne a pokyne rukou ke kajutě. Loď se pod jejich kroky lehce pohupuje, Penelope ucítí vůni rozpálené umělé hmoty a nalakovaného dřeva.

„Hej,“ zvolá vesele. „Kdepak se mi v duchu touláš?“

Björnovy slámově žluté vlasy smotané do ježatých dredů trčí všemi směry. Jasně modré oči jsou dětské, usměvavé.

„Nikde, to se ti jen zdá,“ odpoví a sklopí oči.

„Tak na co pořád myslíš?“

„Na to, že budeme spolu,“ řekne Björn a obejmě ji kolem pasu. „A že se budeme milovat v přírodě.“

Ústy se něžně dotýká jejích vlasů.

„Tak na tohle myslíš, ty jeden?“ zašeptá Penelope.

„Jo,“ přitaká Björn.

„No, víš, většina lidí... hlavně ženských si na sex v přírodě moc nepotrpí. Ležet na kamenech mezi mravenci není nic moc...“

„Je to stejné jako koupání bez plavek,“ trvá na svém Björn.

„Tak o tom mě budeš muset přesvědčit,“ odpoví drze Penelope.

„To si piš, že jo.“

„A jak?“ rozesměje se Penelope, vtom jí v látkové kabele zazvoní telefon.

Björn strne. Z tváří mu zmizí všechna barva. Penelope pohledne na displej. Je to její mladší sestra.

„To je Viola,“ vysvětlí rychle Björnovi.

„Ahoj, sestřičko.“

Ozve se houkání automobilu a Viola cosi zaječí.

„Hovado pitomý,“ zavrčí pak.

„Copak se děje?“

„Je konec,“ odpoví sestra. „Dala jsem Sergejovi kopačky.“

„Zase jste se pohádali?“ zeptá se Penelope.

„Jo,“ odpoví tiše Viola.

„Promiň,“ zamumlá Penelope. „Chápu, že jsi z toho smutná.“

„Není to tak hrozný, ale... Mamka povídala, že se chystáte vyjet si na lodi, a napadlo mě... že bych se přidala, jestli mě vezmete s sebou.“

Zavládne naprosté ticho.

„Ty chceš jet s námi?“ zeptá se nakonec nepříliš nadšeně Penelope. „Potřebovali bychom být s Björnem chvíli sami, ale...“

Penelope stojí v kokpitu, boky má obtočené vzdušným modrým sárongem, horní díl bikinek zdobí znamení míru. Oknem ji zaplavuje teplé letní světlo. Opatrně objedná maják v Královském přístavu a pak obratně vmanévruje do úzkého průlivu.

Z růžového lehátka na zádi se zvedne Viola. Proseděla tu celou hodinu; na hlavě měla Björnův kovbojský klobouk, na očích obrovské sluneční brýle a ospale pokuřovala jointa.

Viola se pětkrát pokusí podat si zapalovač prsty u nohy, nakonec to vzdá. Penelope se nedokáže ubránit úsměvu. Viola vejde skleněnými dveřmi do salonu a zeptá se, zda ji nemá vystřídat.

„Jinak si zajdu namíchat margaritu,“ prohlásí a zamíří dolů po schodech.

Na přední palubě leží na dece Björn, pod hlavou kapesní vydání Ovidiových *Proměn*.

Penelope si všimne, že zábradlí u jeho nohou je zrezivělé. Björn dostal loď k dvacátým narozeninám, neměl však peníze na její údržbu. Cruiser je jediný dárek, který mu táta kdy dal — kromě cesty do ciziny. Když otec slavil padesátiny, pozval Björna s Penelope do jednoho ze svých nejpřepychovějších hotelů Kamaya Resort na východním pobřeží Keni. Penelope v hotelu vydržela dva dny, pak se vydala do utečeneckého tábora Kubbum v Dárfúru v jižním Súdánu, kde působila humanitární organizace *Action Contre la Faim*, Akce proti hladu.

Blíží se ke Skurusundskému mostu, Penelope sníží rychlost z osmi na pět uzlů. Navzdory hustému provozu neslyší žádný hluk. Vjedou do stínu pod most. U betonového pilíře se

pohupuje gumový člun RIB, jaký používá námořní pěchota. Trup je vyroben ze sklolaminátu a má velmi výkonný motor.

Jsou už téměř za mostem, vtom si Penelope všimne, že ve člunu někdo je. Zády k ní sedí nějaký muž. Penelope se prudce zrychlí tep, cosi ji zarazí na jeho zátylku a černém oblečení. Má pocit, že ji sleduje, ačkoli je otočen na druhou stranu.

Když cruiser opět vyjede do slunečního svitu, Penelope se roztřepe a na pažích jí naskočí husí kůže.

U Duvnásu zvýší rychlost na patnáct uzlů. Oba lodní motory se rozehřmí, voda se zpění a loď prudce vyrazí po klidné hladině.

Vtom jí znovu zazvoní mobil. Podle čísla volá máma. Zřejmě viděla tu debatu v televizi. Penelope proletí hlavou, že ji matka chce pochválit a povědět jí, jak jí to slušelo a jak byla šikovná, ví však, že je to jen bláhová iluze.

„Ahoj, mami,“ řekne Penelope.

„Ach jo,“ zašeptá máma.

„Copak je?“

„Ty moje záda... musím zajít k doktorovi,“ lamentuje Claudia a natočí si z kohoutku do sklenice vodu. „Jen jsem se chtěla zeptat, jestli jsi mluvila s Violou.“

„Je s námi na lodi,“ odpoví Penelope a slyší, jak matka pije.

„Takže je s vámi, to jsem ráda... říkala jsem si, že by jí to udělalo dobře.“

„Jo, jí to určitě prospěje,“ prohlásí sarkasticky Penelope.

„Co budete jíst?“

„K večeři máme sledě, brambory, vajíčka...“

„Violka sledě nerada.“

„Mami, vždyť mi zavolala teprve před...“

„Chápu, že jste s ní nepočítali,“ přeruší ji Claudia. „Proto se ptám.“

„Můžu ohřát trochu masových kuliček,“ odpoví trpělivě Penelope.

„Takže jich nebude dost pro všechny?“ zeptá se matka.

„Proč by nebylo? Záleží na tom, kdo...“

Penelope zmlkne a upřeně hledí na třpytivou vodní plochu.

„Já se bez nich klidně obejdu,“ dodá posléze klidným hlasem.

„Ptala jsem se jen na to, jestli je dost pro všechny, na nic jiného.“

„Chápu,“ řekne tiše Penelope.

„Takže teď lituješ, že na tebe nezbude, vid’?“ zeptá se matka s potlačovaným podrážděním.

„Ale kdepak... Jen si uvědom, že Viola je už dospělá a...“

„Moc jsi mě zklamala.“

„To mě mrzí.“

„Já ti dělám masové kuličky na Vánoce, na svatého Jana a...“

„Vždyť nemusíš,“ opáčí rychle Penelope.

„Dobře,“ zasyčí vztekle matka. „Jak myslíš.“

„Jen jsem chtěla říct...“

„Na svatého Jana tě doma nechci,“ přeruší ji rozčileně máma.

„Ale mami, proč z toho děláš takovou...“

Ozve se pípnutí; matka přerušila hovor. Penelope zklamaně povzdechne a vypne telefon.

Loď pomalu klouže po zeleném odrazu okolních pahorků. Po skřípajících schodech vyklopýtá Viola se sklenkou margarity v ruce.

„To byla máma, co?“

„Jo.“

„Má strach, že mi nedáte najíst, vid’?“ zeptá se s úsměvem Viola.

„Jídla je tu dost,“ odpoví Penelope.

„Myslí si, že jsem malá holka.“

„Jen se o tebe bojí,“ řekne Penelope.

„S tebou si hlavu nikdy neláme,“ prohlásí Viola.

„Já se o sebe postarám.“

Viola upije a pohlédne z okna.

„Dívala jsem se na tu debatu v televizi,“ řekne.

„Myslíš tu dnešní s Pontusem Salmanem?“

„Ne... minulý týden,“ odpoví sestra. „Mluvila jsi s nějakým arogantním chlápkem... měl takový fajnový jméno a...“

„Myslíš Palmcronu?“ zeptá se Penelope.

„Jo, přesně tak, Palmcrona...“

„Strašně mě vytočil, byla jsem v obličejí rudá jako rajče a do očí mi naskočily slzy, měla jsem sto chutí mu zarecitovat *Masters of War* od Boba Dylana nebo odtamtud utéct a prásknout za sebou dveřmi.“

Penelope se natáhne a otevře střešní okénko.

„No ne, nevěřila bych, že si někdy vyholíš podpaždí,“ řekne škádlivě Viola.

„Hm, byla jsem tak často v médiích, že...“

„...že tě přemohla marnivost,“ zažertuje Viola.

„Nechci, aby mě pro pár chlupů odmítli jako potížistku.“

„A co tam dole?“

„Koukni se.“

Penelope nadzvedne sárong a Viola se rozchechtá na celé kolo.

„Björnovi se to líbí.“

„No jo, ten s těma svýma dredama může sotva něco namítat.“

„Zato ty jsi vyholená úplně všude,“ řekne ostře Penelope.

„Kvůli těm svejm ženatejm dědkům a vypatlanejm svalovcům...“

„Jo, na chlapy moc štěstí nemám,“ přeruší ji Viola.

„Nejen na chlapy.“

„To je fakt, odjakživa jsem naprosto k ničemu.“

„Stačilo by jen zlepšit si známky a...“

Viola pokrčí rameny:

„Zkusila jsem si udělat vysokoškolský test.“

Loď měkce brázdí průzračnou vodu, vysoko ve vzduchu poletují racci.

„A jak to šlo?“ zeptá se nakonec Penelope.

„Podle mě to bylo lehký,“ řekne Viola a olízne sůl z okraje sklenky.

„Takže dobře,“ usměje se Penelope.

Viola přikývne a položí skleničku na stůl.

„A jak dobře?“ zeptá se Penelope a štouchne ji do boku.

„Plný počet bodů,“ odpoví se sklopeným pohledem Viola.

Penelope vykřikne radostí a nadšeně sestru obejmě.

„Chápeš, co to znamená? Můžeš studovat, co chceš, můžeš jít na jakoukoli univerzitu, můžeš si vybrat obchodní akademii, medicínu, žurnalistiku...“

Viola zrudne, hlasitě se rozchechtá a Penelope ji znovu prudce popadne do náručí, až Viole spadne klobouk. Pohládí sestřičku po hlavě, upraví jí účes, vyndá si z hlavy sponku s mírovou holubičkou, připne ji Viole do vlasů, pohlédne na ni a spokojeně se usměje.